

Arrest

nr. 255 685 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 20 september 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 21 juni 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 12 november 2020 gehoord.

1.3. Op 26 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ibiuna (staat Sao Paulo, Brazilië) en heeft u de Braziliaanse nationaliteit. Wanneer u twaalf of dertien jaar was voelde u dat er iets anders was in de groep jongeren van de kerk waar u toe behoorde. De meisjes begonnen steeds meer naar jongens te kijken, maar u hield de jongens steeds op afstand. Wanneer u dan 15 jaar was, werd u 's avonds in kerk gekust door een meisje uit Sao Paulo (staat Sao Paulo, Brazilië) dat twee jaar jonger was. U was bang, maar u vond het ook niet verkeerd. Zij vertelde u eveneens dat zij al met meer meisjes had gekust en vertelde u dat vrouwen ook relaties konden hebben met elkaar. Een week later kuste zij u opnieuw in de kerk. U begon hierop nieuwsgierig te worden naar vrouwen en het vrouwelijke lichaam. U vroeg eveneens aan uw moeder of het normaal was dat vrouwen zoiets deden en dat u iets voelde voor vrouwen, maar zij reageerde hier slecht op. Zij begon u meteen te slaan en zei dat u een demon in u had. Uw moeder begon u na die dag aan te moedigen om met A. (...), een jongen in de kerk, te spreken en een relatie te hebben. Een maand later werd u samen met A. (...) naar huis gestuurd, waar hij u verkrachtte. Wanneer uw moeder thuiskwam, vertelde u haar alles, maar zij zei dat dit was om jou te leren een vrouw te zijn. Drie maanden later merkte u dat u zwanger was en uw moeder wou dat u met A. (...) huwde. U weigerde echter, waardoor u een alleenstaande moeder werd. U kon niet meer studeren en u diende werk te vinden. U werd eveneens geslagen door uw moeder en uw zus D. (...). Tussen uw zestiende en tweeëntwintigste hield u zich vooral bezig met de zorg voor uw dochter en bleef u thuis bij uw moeder. U voelde zich nog steeds aangetrokken tot vrouwen, maar dat was nog steeds niet toegestaan. Na uw tweeëntwintigste ging u maandelijks langs bij uw tante in Sao Paulo. Zij had dochters van dezelfde leeftijd en van haar mocht u uitgaan terwijl zij op uw dochter paste. U besloot bars van homoseksuelen te bezoeken wiens adressen u in toeristische gidsen had gevonden. Elf jaar geleden, rond uw vier- of vijftwintigste, leerde u zo A'. (...) kennen die in Sao Paulo woont. Jullie begonnen een geheime relatie en ontmoetten elkaar – onder meer op publieke plaatsen - in Sao Paulo, maar ook in Ibiuna. In 2014 verbleef u twee weken in de staat Bahia (Brazilië), waarna u door uw moeder werd gevonden en u terug moest keren. Later in 2014 ging u dan alleen wonen in Riberao Preto (staat Sao Paulo, Brazilië), maar na ongeveer acht maanden stonden er drie personen voor uw deur die met de eigenaar van de woning praatten en zeiden dat de volgende dag uw moeder u daar zou komen halen. De volgende dag kwam uw moeder langs en sloeg ze u. Ze nam u opnieuw mee naar Ibiuna. U vermoedde dat ze via uw bankgegevens achter uw verblijfplaats was gekomen. Wanneer uw dochter achttien werd, vertelde u haar over uw geaardheid. Zij aanvaardde dit. Zij verhuisde tevens naar Sao Paulo om er te studeren. In november 2017 zat u aan het station van Ibiuna met A'. (...) in een auto, terwijl een vriendin van u buiten aan het roken was. Twee jongens kwamen op jullie af en trokken jullie uit de wagen. Zij begonnen A'. (...) te slaan en u probeerde er tussen te komen. U dacht eerst dat het om een gewone aanval ging, maar dan werd u plots in de wagen van uw vader geduwd, waar uw zus D. (...) in zat, en mee naar huis genomen, waar u eveneens werd geslagen. U mocht niet buitenkomen, maar een maand later kon u vanuit een telefooncel bellen naar A'. (...), maar zij wou geen contact meer met u. Zij wou een gewone relatie, maar met u moest alles verborgen blijven. In december 2017 was er een groep jongeren die een reis zou doen naar Blumenau (staat Santa Catarina, Brazilië). U profiteerde hiervan om mee te gaan zodat u naar een vriendin in Itajai (staat Santa Catarina, Brazilië) kon gaan. U werkte in Itajai zonder er u te registreren. U verliet Itajai na minder dan een jaar omdat u schrik had dat uw moeder u daar kon vinden. Op 19 september 2018 verliet u Brazilië en reisde u via Parijs naar België. U kwam naar België nadat u had onderzocht waar de rechten van de LGBT-gemeenschap gerespecteerd werden. Op 21 juni 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U had dit reeds in uw gedachten, maar u wou weten wat het beste voor u was en u dacht dat anders uw moeder zou kunnen te weten komen dat u hier verbleef. In België heeft u een relatie met E. P. (...), een Belgisch staatsburger.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Brazilië uw moeder die u omwille van uw geaardheid geen vrijheid gunt (CGVS, p. 17).

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat hoewel u reeds sinds september 2018 in België verblijft, u pas op 21 juni 2019 voor het eerst om internationale bescherming verzocht (CGVS, p. 6-7). Uw verklaringen dat u dit altijd in gedachten had en u intussen bleef wachten, werk zocht en u wou weten wat het beste voor u was, kan hier niet weerhouden worden, te meer u tegelijkertijd aangaf dat het zonder documenten moeilijk was om een job te vinden en u enkel uw verblijf hier wou garanderen (CGVS, p. 6-7). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk en grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u manifest niet heeft gedaan. Uw bewering dat als u een verzoek tot internationale bescherming zou aanvragen, uw moeder zou kunnen weten dat u hier bent, kan evenmin overtuigen. Immers op uw Facebookprofiel – dat u pas sinds een jaar en zes maanden heeft - waarop u bevriend bent met uw moeder, staat duidelijk dat u in Brussel woont, wat u erkende (CGVS, p. 16-17). Uw houding, ondermijnt bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw motieven in het bijzonder.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen met uw moeder blijkt verder uit de vastgestelde incoherenties en merkwaardigheden in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw moeder nadat ze uw geaardheid ontdekte, dit niet aanvaardde en u opgesloten werd (CGVS, p. 7, 10, 15). Tegelijkertijd is het echter bevreemdend dat u wel maandelijks naar een tante in Sao Paulo ging van wie u mocht uitgaan (CGVS, p. 10, 11). Dat zij van dezelfde kerk was (CGVS, p. 15), doet hier geen afbreuk aan, te meer u deze uitstapjes naar Sao Paulo mocht blijven doen ook nadat u twee keer gevlucht was van uw moeder en zij u daar tegen uw wil was komen weghalen (CGVS, p. 4, 5, 6, 14, 15). Deze vrijheid die u kreeg rijmt dan ook niet met de beweerde beperkingen die uw moeder uw oplegde. Voorts gaf u aan dat u tijdens uw jarenlange geheime relatie met A'. (...) ook met haar in Ibunia afsprak waarbij jullie soms ook samen over straat liepen (CGVS, p. 13). Daarbij dient opgemerkt te worden dat, rekening houdend met de door u geschetste kennissenkring van uw moeder, waaronder haar kerkgemeenschap, het merkwaardig is dat u op deze momenten een kerkbezoek als excuus gebruikte om buiten te kunnen (CGVS, p. 6, 13). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat deze door u genomen risico's niet stroken met de door u beweerde ernst van de situatie met uw moeder. Dat jullie daarbij naar een wijk gingen waar weinig mensen op straat liepen en A'. (...) zich daarbij op een meer vrouwelijke manier kleepte (CGVS, p.13), doet geen afbreuk aan het risico dat jullie hierbij namen. Voorts gaf u verschillende keren aan dat uw moeder niet mocht weten waar u zich nu bevindt en dat u schrik heeft dat zij achter uw verblijfplaats zou komen (CGVS, p. 3, 7). U stelde ook al drie jaar geen contact meer met uw moeder te hebben (CGVS, p. 4). U wilt niet dat zij u zou bellen of spreken (CGVS, p. 16). Uit uw Facebookprofiel dat u pas sinds een jaar en zes maanden heeft (CGVS, p. 16) - en bijgevoegd aan uw administratieve dossier-, blijkt echter dat u niet alleen bevriend bent met uw ouders op Facebook, maar dat u hier eveneens openlijk op aangeeft dat u in Brussel woont. U verklaarde hierover dat dit was voor het geval u zou willen weten of het goed of slecht gaat met hen, dat ze enkel dit als contact van u hebben en dat Brussel groot is (CGVS, p. 16-17). Gelet op het feit dat de angst voor uw moeder de reden was dat u Brazilië verliet en dat u herhaaldelijk aangaf dat zij niet mocht weten waar u zich bevindt, houdt deze uitleg in alle redelijkheid geen steek.

Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met uw moeder omwille van uw geaardheid. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Brazilië problemen zou kennen met uw moeder.

Volledigheidshalve, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse

bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. Uw paspoort kan deze vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe aan haar verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij laat op 12 maart 2021 een nota met opmerkingen aan de Raad worden met volgende stavingsstukken:

- het rapport “Brazil. Events of 2019” van Human Rights Watch (bijlage 1)
- het rapport “Brazil 2019” van Amnesty International (bijlage 2)
- het rapport “Brazil 2019 human rights report” van United States Department of State (bijlage 3)
- het rapport “Freedom in the world 2020 Brazil” van Freedom House (bijlage 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk

aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4.1. In haar verzoekschrift gaat verzoekster in op het concept van het voordeel van de twijfel en verwijst zij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is de mening toegedaan dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient haar het voordeel van twijfel te worden verleend en er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zij voert aan dat haar verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Verzoekster wijst erop dat haar verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten en dat zij geen gebeurtenissen heeft weggelaten. Zij heeft de feiten weergegeven zoals ze zich hebben voorgedaan en zij aarzelde geen moment. Haar antwoorden bleven steeds consistent en zij gaf coherente en, naar haar kennis, veel juiste informatie over haar situatie. Wat betreft haar laattijdig verzoek, duidt verzoekster erop dat zij zich moest organiseren en woning/werk vinden, en dat zij niet van het systeem wou profiteren en gewoon een veilige plaats wou vinden. Bovendien was zij in het begin nog bang dat haar moeder achter haar zou komen in België. Verzoekster onderstreept dat Brazilië onveilig is door criminaliteit en wijst tevens op de situatie aldaar voor homoseksuelen. In België kon zij een veilige plaats vinden voor zichzelf, een job en een leven met respect voor de menselijke waardigheid. In verband met de situatie in Brazilië verwijst zij naar verschillende internetartikelen en reisadviezen van de Belgische en Nederlandse overheid. Verzoekster vreest bij haar terugkeer extra geïsoleerd te worden aangezien de context waarbinnen haar vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is.

2.3.4.2. De Raad wijst verzoekster er evenwel op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitgebreid vaststelt dat verzoekster er geenszins in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. In het bijzonder wordt door de commissaris-generaal gemotiveerd dat (A) verzoeksters algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar motieven ondermijnd worden door de vaststelling dat zij hoewel zij reeds sinds september 2018 in België verblijft pas op 21 juni 2019 voor het eerst om internationale bescherming verzocht; en (B) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met haar moeder gelet op verschillende incoherenties en merkwaardigheden in haar verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoekster, in een poging om desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Wat betreft verzoeksters uitleg dat zij zich moest organiseren en woning/werk vinden, dat zij niet van het systeem wou profiteren en dat zij gewoon een veilige plaats wou vinden, meent de Raad dat deze uitleg niet volstaat om te verklaren waarom zij pas op 21 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl zij reeds sinds september 2018 in België verblijft. Immers dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal dienaangaande reeds terecht opmerkt dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk en grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet. Verzoekster heeft zulks evenwel manifest nagelaten. Tevens dient te worden bemerkt dat de kans om gerepatrieerd te worden steeds aanwezig is in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft. Een beroep op internationale bescherming houdt net in dat verzoekster niet zou worden gerepatrieerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van

subsidiare bescherming. Dat verzoekster dan verkoos om hier te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel, staat dan ook haaks op de door haar beweerde nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekster verder nog stelt dat zij in het begin nog bang was dat haar moeder om haar zou komen in België, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds wordt gemotiveerd dat verzoeksters bewering dat als zij een verzoek tot internationale bescherming zou indienen, haar moeder zou kunnen weten dat zij hier is, evenmin kan overtuigen, aangezien op haar Facebookprofiel, waarop zij bevriend is met haar moeder, duidelijk staat dat zij in Brussel woont. De vaststelling dat zij deze informatie deelt op haar Facebookprofiel, waarop zij bevriend is met haar moeder, ondergraaft op ernstige wijze de door haar beweerde vrees om door haar moeder gevonden te worden en tevens de door haar voorgehouden problemen met haar moeder omwille waarvan zij Brazilië zou hebben verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad onderstreept dat het louter herhalen van haar asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekster toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster echter in gebreke blijft. Voormelde pertinente vaststellingen, die omstandig worden gemotiveerd in de bestreden beslissing en steun vinden in het administratief dossier, en de daaraan verbonden conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde problemen met haar moeder omwille van haar geaardheid blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er verder nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke.

Voorts duidt de Raad er nog op dat een negatief reisadvies voor toeristen die niet de Braziliaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Brazilië.

Wat betreft nog verzoeksters verwijzing naar het concept van het voordeel van de twijfel en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld wordt in punt 2.3.9. en punt 2.3.10. van onderhavig arrest.

2.3.5. Waar verzoekster duidt op de situatie in Brazilië ten gevolge van de coronapandemie en stelt dat zij omwille hiervan niet kan terugkeren naar Brazilië, wijst de Raad erop dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

2.3.6. De Raad wijst er voorts nog op dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Brazilië op zich niet voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Hoewel het Commissariaat-generaal niet betwist dat de sinds 1 januari 2019 gekozen president van Brazilië, Jair Bolsonaro een openlijk homofob discours heeft en dat de situatie van leden van de LGBT-gemeenschap voor verbetering vatbaar is in Brazilië, blijkt uit de beschikbare informatie (waarvan een kopie in bijlage aan onderhavige verweernota wordt toegevoegd, bijlagen 1-4) niettemin dat leden van de LGBT-gemeenschap in Brazilië niet het voorwerp uitmaken van systematische discriminatie of vervolging. Zo zetelen leden van de LGBT-gemeenschap, die openlijk homoseksueel zijn, in het Congres, en heeft het Hooggerechtshof bepaalde beslissingen van Jair Bolsonaro om de zichtbaarheid van de LGBT-gemeenschap in Brazilië te beperken onwettig verklaard. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het Hooggerechtshof homofobie heeft opgenomen in de*

antidiscriminatiewetten, in afwachting van een wet specifiek gewijd aan inbreuken op grond van de seksuele geaardheid van de slachtoffers.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar vraag naar internationale bescherming, waarbij zij haar vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat verzoekende partij er echter niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst is ontvlucht terwijl van haar minstens kan worden verwacht dat zij middels een waarheidsgetrouw relaas aantoonde dat haar verzoek gerechtvaardigd is." Uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan evenmin besloten worden dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

2.3.7. De Raad wijst verzoekster er verder op dat, waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij inzake de subsidiaire beschermingsstatus nooit enige argumentatie heeft kunnen naar voor brengen, verzoekster op het Commissariaat-generaal op 12 november 2020 gedurende vier uur werd gehoord met de hulp van een tolk Portugees. Er werd hierbij uitdrukkelijk aan verzoekster gevraagd alle redenen te vermelden waarom zij Brazilië heeft verlaten (notities CGVS, p. 7-8). Op het einde van haar persoonlijk onderhoud werd haar gevraagd of er naast de reeds door haar aangehaalde redenen nog redenen zijn waarom zij niet naar Brazilië kan terugkeren (notities CGVS, p. 17). Derhalve heeft verzoekster de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan de door haar aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet concretiseert welke elementen of gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificeert welke bijkomende vragen nog gesteld hadden moeten worden, noch aantoonde hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus zoals weergegeven onder punt 2.3.11.

2.3.8. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekster bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: *“Volledigheidshalve, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, geenszins op grond van onjuiste gegevens, op kennelijke onredelijke wijze en/of met machtoverschrijding werd genomen.

2.3.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking

komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.15. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET